

ROMANIA

EXPUNERE DE MOTIVE

Secțiunea 1

Titlul proiectului de act normativ

*Proiect de lege pentru modificarea și completarea articolului. 202 din Codul penal
(„Vătămarea fătului”)*

Secțiunea a 2-a

Motivul emiterii actului normativ

Descrierea situației actuale

Articolul 202 din Codul penal, introdus odată cu noul Cod penal, a umplut parțial un vid de protecție din vechea reglementare. În vechiul Cod penal (1969) nu exista o infracțiune specifică pentru vătămarea fătului; legislația penală sancționa avortul ilegal (provocarea întreruperii cursului sarcinii) și, separat, violențele cauzatoare de leziuni ale gravidei. Astfel, situațiile în care fătul suferea leziuni ori își pierdea viața ca urmare a unor acțiuni violente neintenționate să provoace avortul rămâneau dificil de încadrat.

⇒ **Alin. (3) al articolului 202**, reglementează *vătămarea fătului în timpul sarcinii*, urmată ulterior de o vătămare corporală a copilului născut sau de decesul acestuia. Pedepsa în aceste cazuri este mult mai blândă: închisoare de la 3 luni la 2 ani (pentru vătămare corporală a nou-născutului) și de la 6 luni la 3 ani (dacă a survenit moartea copilului).

Alin. (3) se aplică **tipic scenariilor** în care femeia însărcinată este victima unei agresiuni sau a unui accident în timpul sarcinii, fătul suferă leziuni, dar sarcina continuă, iar după naștere copilul prezintă acele leziuni (de exemplu, un handicap) sau chiar decedează ca urmare a traumei prenatale. *Important de subliniat* că **alin.(3) nu acoperă cazul în care fătul moare înainte de naștere** (avort spontan traumatic), deoarece textul *cere să existe un „copil” căruia i s-au cauzat* leziuni sau care a murit.

Situația actuală relevă lipsa unei corelări între normele Codului penal și legislația specială în materie sanitară. Astfel, în redactarea în vigoare, art. 202 alin. (3) face referire la „moartea copilului” ca urmare a vătămării fătului în timpul sarcinii, ceea ce generează confuzii conceptuale și de aplicare. Pe de o parte, textul protejează copilul născut viu, prin raportare la vătămările suferite în perioada sarcinii, dar pe de altă parte nu reglementează expres ipoteza morții fătului în uter.

În acest fel, se produce o discontinuitate legislativă: fătul nu beneficiază de o protecție penală clară în etapa intrauterină, deși, după un anumit moment al dezvoltării, legislația specială (Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății) nu mai permite întreruperea voluntară a sarcinii.

Prin urmare, actuala reglementare creează o situație paradoxală: **legea sanitară interzice avortul la cerere după 14 săptămâni**, consacrand *implicit protecția vieții intrauterine* după acest moment, însă **Codul penal nu oferă o protecție distinctă și clară fătului în cazurile de**

vătămare care îi cauzează moartea înainte de naștere. Această lipsă de corelare normativă afectează previzibilitatea și coerența regimului juridic al protecției vieții.

Prin introducerea alin. (3¹) se instituie un regim distinct pentru moartea fătului survenită în timpul sarcinii, după împlinirea **vârstei de 14 săptămâni**. Alegerea acestui prag nu este întâmplătoare, ci se corelează cu dispozițiile legii speciale în materie de sănătate, respectiv **Legea nr. 95/2006** privind reforma în domeniul sănătății, care permite întreruperea voluntară a cursului sarcinii numai până la 14 săptămâni.

După acest termen, avortul nu mai este admis decât pentru motive medicale, ceea ce exprimă în mod evident o opțiune a legiuitorului de a proteja fătul ca formă de viață distinctă. În consecință, introducerea pragului de 14 săptămâni în art. 202 alin. (3¹) asigură coerența sistemului legislativ, evitând contradicțiile între Codul penal și legislația specială.

Această soluție legislativă conferă o **protecție penală suplimentară fătului după 14 săptămâni**, în acord cu statutul juridic implicit recunoscut de legea sanitară, consolidând totodată protecția dreptului la viață.

De observat însă, că actuala reglementare a infracțiunii de **vătămare a fătului** (art. 202 Cod penal) prezintă **lacune și incoerențe** care impun intervenția legiuitorului. Articolul 202 Cod penal actual se referă exclusiv la vătămarea fătului în timpul nașterii sau în perioada sarcinii, **însă doar în caz de vătămare corporală postnatală sau deces**.

În plus, raportat la forma în vigoare, protecția penală a fătului este **condiționată de nașterea sa vie**. Potrivit art. 36 din Codul civil, **drepturile copilului sunt recunoscute de la concepțiune, însă numai dacă acesta se naște viu**. Acest principiu – util în plan civil (*de exemplu, pentru drepturi succesoriale*) – a influențat și legislația penală, limitând incriminarea vătămării fătului la cazurile în care ulterior există un nou-născut în viață.

Consecința este că, dacă o agresiune lovește fătul dar împiedică nașterea vie (fătul moare înainte de a se naște), autorul nu răspunde în prezent pentru o infracțiune de rezultat contra vieții persoanei, ci doar pentru alte infracțiuni (loviri, vătămări, etc.), care nu reflectă gravitatea distinctă a faptei.

Această situație este contrară logicii protecției vieții umane în devenire și creează **inechități**. S-a subliniat că *neaplicarea legii penale în cazul decesului fătului, chiar cu câteva clipe înaintea nașterii, în timp ce moartea copilului născut (chiar și la scurt timp după naștere) este sancționată, conduce la incoerențe și inechități, ce numai prin intervenția legiuitorului pot fi înlăturate*. Așadar, necesitatea reglementării derivă din obligația statului de a proteja viața umană în toate stadiile, eliminând diferențele artificiale date de momentul nașterii.

Un alt motiv esențial îl constituie **prevenirea și combaterea violenței asupra femeilor însărcinate**, în special a violenței domestice. Studiile arată că femeile gravide sunt adesea expuse agresiunilor fizice care le pot afecta sarcina; aproape jumătate din omorurile asupra femeilor gravide sau care au născut recent implică violență din partea partenerului intim.

Această realitate tulburătoare se reflectă și în situații din practica judiciară internă. De pildă, într-un caz relatat recent, o adolescentă însărcinată din Vaslui a pierdut sarcina în urma bătăii primite de la concubin.

În prezent, o astfel de faptă este încadrată doar ca **vătămare adusă mamei** (sau întrerupere neautorizată a cursului sarcinii, dacă se poate dovedi intenția de a provoca avortul). Fătul în sine, ca victimă potențială, nu are o protecție penală deplină dacă nu ajunge să se nască viu. Aceasta reduce eficiența prevenirii violenței asupra gravidelor, întrucât legea nu sancționează distinct suprimarea vieții fătului în asemenea context.

Mai mult, incriminarea actuală a vătămării fătului este **fragmentată și neunitară**. Art. 202 C.pen. face distincție între: alin. (1)-(2) – faptele comise în timpul nașterii, și alin. (3) – faptele din timpul sarcinii.

Astfel, dacă agresiunea are loc cu puțin înainte sau în timpul travaliului, iar copilul se naște cu leziuni sau decedează ulterior, se aplică alin. (2) (pedeapsa maximă 5 sau 7 ani); dacă aceeași agresiune are loc cu o zi înainte de declanșarea nașterii, se aplică alin. (3) (pedeapsa maximă doar 2 sau 3 ani).

Asemenea situații, când agresiunea provoacă pierderea sarcinii (fără naștere vie), sunt încadrate în prezent fie la infracțiunea de avort ilegal fără consimțământ (art. 201 alin. (2) C.pen., pedeapsă 2-7 ani), fie – dacă nu se poate reține intenția de a întrerupe sarcina – *doar la loviri sau vătămări aplicate mamei* (cu eventuale circumstanțe agravante dacă victima era însărcinată, cf. art. 199 C.pen.).

Prin urmare, există un vid de protecție explicită a fătului în intervalul de timp anterior declanșării nașterii, dacă fătul nu supraviețuiește. Acest vid este recunoscut tacit de actuala structură a art. 202 și art. 201: practic, legea penală protejează fătul fie prin infracțiunea de avort (dacă sarcina e întreruptă intenționat) fie, doar retroactiv, după naștere, prin art. 202 alin. (3). Acest lucru presupune că, *dacă nașterea nu are loc (făt mort in utero), nu există o infracțiune specifică a rezultatului (moartea fătului).*

Diferența de regim sancționator este vădit disproporționată, deși **fătul este aceeași ființă** în uterul mamei, indiferent că agresiunea are loc cu o oră înainte sau după începerea nașterii. **Această diferențiere artificială subminează principiul echității și al proporționalității pedepselor, necesitând corectare.** *Viața care se dezvoltă în pântecul mamei reprezintă o valoare juridică de sine stătătoare, ceea ce ar impune o protecție penală coerentă pe toată durata sarcinii.*

Obiectivele reglementării

Având în vedere cele expuse, prezenta inițiativă legislativă urmărește următoarele **obiective** principale:

- **Extinderea protecției penale a fătului, indiferent de nașterea vie** – incriminarea expresă a faptelor de vătămare a fătului chiar și în situația în care acesta nu supraviețuiește până la naștere (deci și a agresiunilor care provoacă moartea fătului *in utero* sau nașterea unui copil mort). Se asigură astfel protecția **vieții în devenire** pe toată durata sarcinii, nu doar ex post, condiționat de existența unui nou-născut.
- Se elimină astfel tratamentul diferențiat nejustificat al aceluiași tip de faptă (vătămarea fătului) în funcție de momentul comiterii, tratament care în prezent conduce la pedepse mult mai blânde pentru faptele din perioada sarcinii. Fătul va fi recunoscut drept *același subiect protejat* înainte și în timpul nașterii, reflectând realitatea biologică și demnitatea inerentă a vieții umane prenatale.
- **Protecție întărită asigurată fătului- Stabilirea pragului de 14 săptămâni** ca moment de la care intervine protecția penală distinctă a fătului nu este arbitrară, ci rezultă din corelarea Codului penal cu legislația specială în materia sănătății publice. Potrivit dispozițiilor Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, întreruperea voluntară a cursului sarcinii este permisă numai până la împlinirea vârstei de 14 săptămâni. Dincolo de acest termen, avortul nu mai este permis la cerere, fiind posibil exclusiv pentru motive medicale, ceea ce exprimă în mod evident opțiunea legiuitorului de a conferi fătului un statut juridic diferit și o protecție întărită.
- **Creșterea gradului de protecție a gravidelor împotriva violenței** – prin înăsprirea sancțiunilor și clarificarea infracțiunii, se urmărește descurajarea agresiunilor asupra femeilor însărcinate și tragerea la răspundere adecvată a agresorilor. În special, se dorește ca pierderea unei sarcini sau afectarea gravă a fătului cauzate de violență să nu mai rămână nesancționate proporțional (în prezent, dacă fătul moare dar mama supraviețuiește fără leziuni grave, autorul riscă cel mult o pedeapsă redusă, pentru loviri). Noua reglementare va permite pedepsirea acestor fapte cu încadrări similare celor pentru vătămări grave ori ucidere din culpă, reflectând gravitatea distinctă a violenței asupra unei gravide și a fătului ei.

- **Alinierea legislației naționale la standarde internaționale și la modele de succes din dreptul comparat**, fără a aduce atingere drepturilor femeii însărcinate. Proiectul ține cont de jurisprudența europeană (*ex. cauzele Vo c. Franța 53924/00*) – *ce lasă la latitudinea statelor marja de apreciere privind protecția penală a fătului, de recomandările Convenției de la Istanbul privind violența împotriva femeilor* care subliniază protecția victimelor vulnerabile, inclusiv a femeilor însărcinate), precum și de legislațiile altor state (precum SUA, Franța, Germania, Spania) în configurarea infracțiunilor contra fătului. Se urmărește astfel armonizarea conceptelor juridice într-o manieră care să întărească încrederea cetățenilor în sistemul de justiție și să evidențieze angajamentul României de a proteja atât viața mamei, cât și pe cea a copilului nenăscut.
- **Predictibilitate și previzibilitate legislativă** – proiectul corectează ambiguitățile și omisiunile din textul actual al art. 202.

De exemplu, se va preciza mai bine sfera de aplicare *ratione temporis* a infracțiunii (incluzând explicit faptele comise *în timpul sarcinii*), asigurând corelarea cu infracțiunea de întrerupere ilegală a cursului sarcinii (art. 201 C.pen.), astfel încât cele două texte să se completeze, nu să se suprapună. Totodată, prin noile prevederi se reafirmă excepțiile existente – nepedepsirea mamei pentru actele asupra propriului făt și exonerarea medicului care acționează în condițiile legii – eliminând orice temere că extinderea protecției penale a fătului ar putea incrimina avortul legal sau conduita femeii însărcinate.

Impactul socio-economic și juridic

- Propunerea legislativă nu are un impact economic semnificativ, neimplicând cheltuieli bugetare majore sau crearea unor noi instituții. Aplicarea ei poate conduce la o ușoară creștere a duratei pedepselor aplicate în cazuri foarte rare (agresiuni grave asupra gravidelor), ceea ce poate presupune *costuri marginale suplimentare în sistemul penitenciar*. Totuși, asemenea situații sunt relativ puține numeric, iar impactul bugetar estimat este neglijabil. Pe de altă parte, proiectul are un impact **social pozitiv**: transmite un mesaj ferm că societatea valorizează și protejează viața copiilor nenăscuți și siguranța viitoarelor mame. Pe termen lung, măsura poate contribui la descurajarea actelor de violență domestică și la creșterea sentimentului de securitate în rândul femeilor însărcinate.
Protejarea integrității fătului are și valențe demografice și de sănătate publică – încurajează atitudini mai responsabile față de sarcină și poate preveni pierderea unor potențiale vieți, cu beneficii intangibile pentru familii și comunitate. În plus, evitarea traumatizării suplimentare a victimelor (gravide care își pierd copilul) prin oferirea unui instrument juridic de a-și vedea făptuitorii pedepsiți pe măsura faptei poate avea un impact pozitiv din punct de vedere psihologic și social. Prin creșterea încrederii în actul de justiție, se poate stimula denunțarea faptelor de violență încă din timpul sarcinii și, implicit, prevenirea escaladării acestora.
- Impact juridic:** Inițiativa consolidează coerența sistemului de drept penal. Se realizează o mai bună **corelare cu normele civile** privind drepturile copilului conceput (art. 36 C.civ.), demonstrând că, deși fătul nu are personalitate juridică *de plano*, statul îi ocrotește interesele legitime (viața, sănătatea) prin mijloace de drept penal atunci când acestea sunt grav lezate. Proiectul este, de asemenea, în **armonie cu exigențele constituționale**. Dreptul la viață, prevăzut de art. 22 din Constituție, deși se referă explicit la persoanele născute, nu împiedică legiuitorul să ofere protecție penală vieții prenatale ca valoare socială. Curtea Constituțională a României a statuat în mod constant că ocrotirea copiilor și a familiei este un obiectiv de interes public, permițând legiuitorului marje largi de apreciere în incriminarea faptelor ce aduc atingere acestora. **Jurisprudența internațională (CEDO)** a recunoscut marja națională în privința definirii statutului legal al fătului² iar proiectul de față se înscrie în această marjă, fără a încălca vreun tratat sau principiu internațional. Drepturile femeii însărcinate – inclusiv dreptul la viață și la sănătate – nu sunt prejudiciate de noile prevederi; dimpotrivă, sporirea protecției penale a fătului contribuie indirect la protejarea mamei, pentru că **interesul lor este comun** în astfel de situații (agresiunea asupra fătului implică și o agresiune asupra mamei). De altfel, în planul drepturilor fundamentale, violența împotriva femeilor (inclusiv a celor însărcinate) reprezintă o formă gravă de discriminare și o încălcare a dreptului la demnitate și

la integritate, iar întărirea cadrului legal de sancționare a acestora este o obligație asumată de statul român prin instrumente precum Convenția de la Istanbul.

Este de subliniat că **nu există un impact negativ asupra dreptului la avort sau al altor libertăți reproductive**. Proiectul nu modifică condițiile în care avortul este legal și nu introduce nicio sancțiune pentru întreruperea voluntară a sarcinii efectuată în condițiile legii (până la 14 săptămâni sau ulterior, terapeutic, conform legii sănătății). Femeia rămâne liberă să decidă în acest interval, iar medicii rămân protejați când acționează legal. Infracțiunea nou configurată vizează exclusiv *actele ilicite de terți care afectează fătul fără voința mamei*. Astfel, proiectul nu contravine jurisprudenței Curții Constituționale referitoare la viața privată și deciziile privind sarcina, ci se îndreaptă tocmai împotriva violării acestor drepturi prin violență. De exemplu, în ipoteza tragică a unui abuz asupra gravidei soldat cu avort forțat, fapta va fi sancționată mai aspru și în mod distinct – ceea ce reprezintă o **garantare suplimentară a autonomiei femeii însărcinate**, protejând-o de ingerințe violente în viața ei reproductivă.

În planul **politicii penale**, reforma propusă se înscrie în tendința de accent pe protecția victimelor vulnerabile și de recunoaștere a impactului complex al infracțiunilor. Noul cadru sancționator va permite judecătorilor să individualizeze pedepsele mai adecvat, dispunând de intervale de pedeapsă mai largi și mai severe pentru cazurile deosebit de grave (decesul fătului). Totodată, claritatea noilor texte va ușura munca organelor de urmărire penală: procurorii vor putea încadra direct fapta la infracțiunea contra fătului, fără artificii juridice sau acumulări de acuzații subsidiare.

c) **Impact instituțional:**

Aplicarea noilor prevederi nu necesită crearea unor structuri noi. **Parchetul și Poliția** vor trebui însă să acorde atenție formării profesionale privind investigarea infracțiunilor contra fătului. Va fi nevoie de proceduri standardizate de cooperare cu **institutele de medicină legală**, pentru a stabili cu certitudine legătura cauzală între trauma suferită de gravidă și eventualele leziuni ale fătului sau ale nou-născutului. Deja în practica actuală astfel de constatări medico-legale sunt necesare la aplicarea art. 202, deci nu este o noutate absolută. Totuși, se anticipează o creștere a numărului de expertize privind starea fătului în cazuri de violență domestică – aspect ce va trebui gestionat prin alocarea resurselor adecvate acestor institute (un impact minor asupra activității acestora). **Instanțele judecătorești** vor primi dosare încadrate poate diferit decât până acum (unele cazuri de avort provocat cu violență vor fi încadrate la art. 202 în loc de art. 201), însă volumul nu se modifică semnificativ, fiind vorba în esență de aceeași problematică juridică. **Administrația Națională a Penitenciarelor** ar putea înregistra pe termen lung un număr foarte ușor mai ridicat de deținuți (dacă pedepsele cu închisoarea vor fi aplicate cu executare în mai multe cazuri), însă dat fiind numărul foarte restrâns de astfel de infracțiuni anual, nu se estimează un impact logistic considerabil. Se preconizează însă un **impact pozitiv asupra încrederii publicului în instituțiile judiciare**: clarificarea și întărirea legii va încuraja victimele (gravidele agresate) să raporteze faptele, știind că legea recunoaște pe deplin prejudiciul suferit. De asemenea, proiectul poate facilita munca **avocaților și judecătorilor** în acordarea de despăgubiri civile adecvate – întrucât dacă fapta este încadrată clar ca vătămare a fătului (cu rezultat de deces sau handicap al copilului), instanța poate acorda daune morale substanțiale părinților pentru pierderea suferită, într-un cadru legal explicit. În absența acestei încadrări, despăgubirile civile erau uneori problematice, neexistând un titular direct al prejudiciului (fătul nenăscut neavând personalitate juridică pentru a fi parte civilă, totul trebuind cerut prin prisma traumei mamei).

Nu în ultimul rând, proiectul are **impact instituțional pozitiv și asupra sistemului de sănătate și asistență socială**: semnalul legislativ va impulsiona și protocoalele medicale de supraveghere a sarcinilor cu risc din cauza violenței. Personalul medical, știind că legea sancționează aceste fapte, va putea colabora strâns cu autoritățile (de ex., raportând către poliție suspiciunile de agresiune asupra unei gravide care prezintă traumatisme) fără temerea încălcării secretului profesional, deoarece apărarea interesului fătului este recunoscută ca legitimitate. Centrele de

protecție a victimelor violenței domestice vor putea invoca noile prevederi în demersurile lor, sensibilizând și mai mult publicul asupra gravității violenței în familie când este pusă în pericol viața unui copil nenăscut.

În concluzie, impactul preconizat este unul pozitiv sub aspect social și juridic, neutral din punct de vedere economic, și gestionabil din punct de vedere instituțional, plasând România pe direcția unui cadru juridic modern, comprehensiv și just.

Drept comparat:

Multe state au recunoscut importanța protecției penale a fătului împotriva violenței unor terți. Spre exemplu, în Statele Unite, *38 de state recunosc fătul sau „copilul nenăscut” ca victimă în caz de omor*, majoritatea protejându-l pe toată durata dezvoltării prenatale. La nivel federal, *Unborn Victims of Violence Act* din 2004 recunoaște explicit „copilul în uter” ca victimă distinctă dacă este rănit sau ucis în comiterea anumitor infracțiuni violente. Această legislație – denumită simbolic *Legea Laci și Conner* – definește „copilul în uter” ca fiind *un membru al speciei umane, aflat în orice stadiu de dezvoltare, care este purtat în pânțe, și creează o infracțiune separată, independent de soarta mamei, pentru vătămarea sau uciderea acestuia*. În mod similar, legislația altor țări europene a început să abordeze acest gol de protecție.

Franța, de pildă, deși în prezent nu permite încadrarea omorului pentru decesul fătului (pe motiv că infracțiunea de omucidere se aplică doar „altuia”, deci unei persoane născute, se confruntă cu critici și inițiative legislative de schimbare. Un raport al Senatului francez subliniază că pentru violențele care provoacă pierderea sarcinii, autorii nu pot fi trași la răspundere pentru omucidere, fapt considerat **incomprehensibil de victime** și generator de traume nereparate.

Cu toate acestea, reacția legislativă a fost demararea proiectului de lege nr. 395/2023 (Senatul Franței) pentru incriminarea avortului provocat involuntar. Expunerea de motive a acelui proiect arată clar dificultățile practice: atunci când o femeie însărcinată pierde sarcina din cauza violenței, *pedeapsa depinde doar de leziunile mamei*, putând fi chiar contravențională dacă nu există zile de îngrijiri medicale – considerat inacceptabil de opinia publică franceză. Proiectul propune pedepse de până la 5 ani închisoare și 75.000 € amendă pentru avortul provocat involuntar, respectiv până la 20 de ani dacă a fost cauzat de violențe intenționate grave (asimilându-l unei forme de violență agravată). Aceste evoluții sunt urmărite cu atenție și de legiuitorul român.

Germania, la rândul ei, deși menține principiul conform căruia numai copilul născut viu poate fi subiect pasiv al omuciderii, acordă o importanță deosebită protecției vieții prenatale. Curtea Constituțională Federală germană a statuat încă din 1975 că *viața în devenire beneficiază de protecția generală a dreptului fundamental la viață (art. 2 alin. (2) din Legea Fundamentală)*.

De asemenea, **Spania** a creat infracțiuni specifice de „**leziuni cauzate fătului**” – Codul penal spaniol sancționează *vătămrile cauzate fătului care îi afectează grav dezvoltarea normală* cu închisoare de la 1 la 4 ani, precum și varianta din culpă. Asemenea exemple arată că tendința modernă este de a recunoaște fetusului un grad de protecție penală, ca interes social distinct (viața sau integritatea în faza prenatală), fără a aduce atingere drepturilor mamei sau libertății de reproducere în condițiile legii.

Merită adăugat că în **S.U.A.**, pe lângă legislația federală menționată, *29 de state* protejează fătul ca potențială victimă din momentul concepției (pentru orice stadiu al sarcinii), restul de până la 38 de state având protecție începând de la un anumit stadiu (quickening sau viabilitate. Nicio astfel de lege nu incriminează actele mamei sau avortul legal, instanțele americane statuând că aceste legi sunt compatibile cu jurisprudența *Roe v. Wade* (care era în vigoare la momentul adoptării lor). După recenta schimbare a jurisprudenței privind avortul, unele state au mers mai departe, însă discuția depășește scopul prezentei expuneri.

Relevanța pentru noi este că modelul american atestă posibilitatea protejării fetusului *fără a conferi statut de persoană în sens civil*, ci ca **victimă juridică distinctă** a unor infracțiuni.

În **Marea Britanie**, încă din 1929 există infracțiunea de „*child destruction*” – distrugerea intenționată a unui copil *capabil de a se naște viu* (inițial definit ca făt peste 28 săptămâni, acum 24, în corelare cu limita legală a avortului). Această infracțiune, rar utilizată, sancționează pe oricine ucide un făt viabil înainte de a avea „existență separată”, și a fost gândită să acopere **pragul de viabilitate** ceea ce omuciderea acoperă după naștere. Deși Marea Britanie nu extinde noțiunea de omor la fătul ne-născut, existența acestei infracțiuni speciale confirmă preocuparea de a umple golul de protecție legală pentru fătul în stadiu avansat de sarcină.

Considerații finale:

Proiectul de față reprezintă un răspuns legislativ punctual, dar important, la o problemă de **justiție și umanitate**. El reafirmă valoarea fiecărei vieți, chiar și nenăscute, în fața violenței nelegitime. Prin adoptarea acestei legi, România s-ar alătura țărilor care au înțeles că *maternitatea în siguranță și dreptul copilului de a se naște și trăi* trebuie apărute inclusiv prin norme penale clare. Măsura este susținută atât de considerente juridice (necesitatea de acoperire a unui vid legislativ, asigurarea proporționalității sancțiunilor), cât și de considerente morale și sociale (compasiunea față de suferința părinților care pierd un copil nenăscut din cauza violenței și fermitatea societății în a condamna astfel de acte).

Inițiator

Deputat Monica Ionescu, Neafiliat

Deputat Radu Mihail Ionescu, Neafiliat

Surse:

Legea nr. 286/2009 (*Codul penal*), art. 201-202 (forma actuală); Codul civil, art. 36; Expunerea de motive a propunerii legislative franceze privind protecția femeii însărcinate (Senatul Franței, 2023); Decizia Curții Constituționale Federale a Germaniei din 25 februarie 1975 (BVerfGE 39, 1); *Unborn Victims of Violence Act* (Public Law 108-212, S.U.A 2004); Codul penal spaniol, art. 157-158 (*Lesiones al feto*); Date CDC S.U.A privind violența împotriva gravidelor.